

אהבתה יובל אור

תייר מערבי הנקלע במקרה לאולם תיאטרון בעיר סיני פוקח עיניים תמהות, מדמה שבא הקץ לעולם בתוהו ובוהו מזור ביותר: הימרות-עשן מתאבכות ומתפתלות סביב פניהם של 2000 צופים, סדר גים פזיזים מנתרים בין המוניים דחוסים ומעלים צחנה, משליכים מגבות רטובות כאמצעי נגד החום והזיעה המתברים משך שש שעות ההצגה. נקישות ספלי תה מהביל מתמוגות עם קריאות גלהבות של האו האו! (ברבו, ברבו!). אליהו מצטרף השחקן על הבמה חסרת-המסך, הלוגם מספל התה לעיני הקהל. מיד לאחר שסיים את המונולוג שלו.

התאוה השנישית. ראשיתו של התיאטרון הסיני באלף הששי לפני ספירת הנוצרים. בטרם החלה יוון לצקת את דפוסי התרבות המערבית הונחו היסודות לתיאטרון בסין בצורת פולחנים דתיים מלחי מוסיקה, שהפכו מחוזה עממיים, חדרו אל שכבות המוני העם. משלושת תאחתי הלאומיות של הסיני, משחקי-המזל, נשפי המשך תאות והתיאטרון, נפוצה התאוה השלישית יותר משתי האחרות, הפכה למעין סטימסכר שבלעדיו נראים היו היומיום קשים שבעתים. אם באנגליה חיים עוד היום מילוניים אשר מעולם לא חזו במחזה שיקספירי, ומיליונים רבים בצרפת אשר שמו של מולייר מעולם לא הגיע אל אוזניהם, הרי מצויים בסין אנשים מעטים בלבד שאינם מבלים יום בשבוע בתיאטרון עירם. שלא כתיאטרון המערבי, יסודו של התיאטרון הסיני באופי המוני העם, והוא ניוון מדמיונו המזרחי העשיר, אינו מתעלה מעל לפרימיטיביות ההמונים, בניגוד לתיאטרון המערבי שהוא פרי יצירת סופרים והוגי-דעות.

עקב בצד אגודל. השחקן הראשי במחזה סיני איננו שחקן כלל, אף לא אדם, הוא דמיונו של הצופה, היושב מול במה שאינה אלא משטח ריק מתסאורה, שבירכתי ערימת עצמים המשמשים את השחקן בשעת הצורך וכשני צדדיה הקדמיים יושבים שני שמשים גלויים לקהל, המשרתים את השחקן משך כל ההצגה.

大字
今古
奇觀

者君都知道甚好現在市
尚重新改良

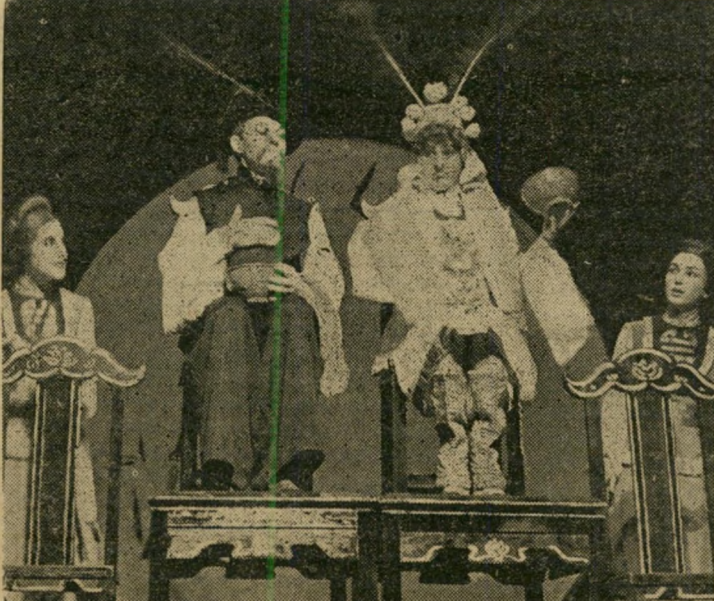
כמאי התיאטרון הקאמרי יוסף ("פפו") מירוא

כל השאר עומד לרשות דמיונו של הצופה המסתייע בסמלים שהם מונחים קבועים בתיאטרון: כאשר שחקן מתכופף אנב הליכה, הרי זה סימן שהוא יורד במדרגות, כשהוא עולה על שולחן, המוגש לו ע"י אחד השמשים, רואה הצופה בדמיונו גבעה תחתיו, ובמקום פתיחת דלת ברזל משמיע אחד השמשים רישוש ברעשן קולני.

דרגותו של השחקן נמדדת לפי תלבושתו הססגונית אשר שלל צבעיה ורקמות הפאר המכסות אותה הפכו לנושאי מחקר לחוקרי מסורת המזרח, והיא נשמרת

דגנן, כדור רקום. יובל אור (אר) יובל כסף, נישאו כל אחת לננרל, ועל נבחרי האצילים המבקשים אח

מהשומר, אות ידירות. סיה יו השומרת לו אימונים במערה. על גבול של השומר, המסכים להעבירו את הג

מאשתו, ברווז בר. למרות שווי, חרב נמרים (יוסף ידן), מתנכל להרוג את סיה, מצטיין סיה במלחמה, כובש את ארצות מבוא-השמש וחופך מלך הממלכה האדירה. בעושו לו שאת מלכה, שניעי ברווז נושא שכתב פובל-אור.

הגיוס, קץ לאושר. שרה-השרים וונג (זלמן לביוש) רוגז מאד, מביא בכך את יובל אור לידו נדר: היא לא תוסיף לפקוד את בית אביה עד אשר יהיה בעלה עשיר ונכבד. הגיוס מפריד את הזוג כשסיה יוצא למלחמה בארצות מבוא-השמש.